

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

להתמקד בטוב

מר לואיס גבין

ההיסטוריה שלי עם חב"ד התחילה עוד באמצע שנות ה'תש"ל (1970), כאשר שלוחי הרבי - הרב מענדל ליפסקר, הרב שלום בער גרונו, והרב יוסי גולדמן - הגיעו לראשונה ליוביל, שכונה בעיר יוהנסבורג, דרום אפריקה - שבה נולדתי וגדלתי.

הייתי חלק מבני הדור שלאחר עידן ה'היפים', ששאפו למצוא תשובות רוחניות. החיפוש הזה הוביל אותנו לחב"ד, שם מצאנו את תורת החסידות, וגילינו מחדש את העומק ואת היופי שביהדות.

אף שהחשבתי את עצמי כחלק מקהילת חב"ד כבר מאז אותה תקופה, עם הרבי זכיתי להיפגש רק כעבור כמעט עשור - אחרי שכבר הייתי נשוי, ולאשתי היו קשיים להיכנס להיריון.

בשנת תשמ"ג (1983) השתתפתי בהגרלה מיוחדת שנערכה במטרה לקבוע מי יהיה נציג הקהילה כולה שיזכה לנסוע אל הרבי, ואני עליתי בגורל. נסעתי לניו יורק לקראת חג הפסח, והתארחתי בבית הוריו של הרב גולדמן. עם הרבי נפגשתי אישית בסופו של דבר במעמד 'כוס של ברכה', במוצאי החג האחרון כאשר הרבי נהג לחלק מעט יין מהגביע שלו לכל אחד ואחד. כאשר עברתי על פניו ואמרתי לו שאני מדרום אפריקה, הוא חיך חיוך רחב ואמר, "דעותיי בנוגע לדרום אפריקה ידועות היטב. עליך לחזור לשם ולערוך חגיגה, ולהזכיר לכולם שאמרתי שיהיה טוב".

הרבי התכוון בדבריו להצהרתו בעבר על כך שהעברת השלטון מידי ממשלת ה'אפרטהייד' הגזענית יתנהל בדרכי שלום, וכי ליהודי דרום אפריקה אין כל סיבה לחשש או לדאגה. למחרת התקיימה 'יחידות' קבוצתית לכשלושים אורחים. יעצו לנו מראש להמתין בצד עד שכולם ייצאו מהחדר, ואז לגשת אל הרבי ולבקש ברכה אישית, וכך בדיוק עשינו.

אשתי, מורין, הייתה זו שדיברה. היא הציגה את עצמה ואמרה, "כתבתי לרבי כמה פעמים על כך שאינני מצליחה להרות. הפרוגנוזה שנתנו הרופאים מאוד שלילית - כולם אומרים שאין לי סיכוי להביא ילדים לעולם. אף על פי כן, אני מבקשת את ברכתו של הרבי לילדים".

הרבי הביט בה זמן ממושך. מסרטוני הווידאו של הרבי

שראיתי, ידעתי שבדרך כלל הוא רגיל להגיב במהירות, אולם הפעם הוא לא הגיב מיד. הוא נעץ את מבטו במורין במשך רגעים ארוכים מבלי להביט כלל לכיווני.

מזכירו של הרבי, הרב לייבל גרונו, כנראה חש שמהו אינו כשורה, משום שהוא התחיל להרחיק משם את אשתי, הוא ממש אחז בקצה המעיל שלה, ודחק בה להתקדם. באותו רגע התנער הרבי משרעפיו ואמר - תוך ציטוט הפתגם התלמודי הידוע - "גם זו לטובה".

בכך תמה היחידות ואנו יצאנו, אולם, אשתי שמבינה היטב עברית, הייתה מאוד מדוכאת. לקח לי כשעתיים להרגיע אותה. שבתי ואמרתי לה, "קיבלת ברכה מהרבי", אבל היא חזרה ואמרה, "כשאמרתי לרבי שאיני מסוגלת ללדת ילדים, הוא אמר לי 'גם זו לטובה'".

הייתה זו אמירה שאפשר לפרשה לכאן או לכאן - שבסופו של דבר יצמח טוב מהמצב הזה, ושהיא תיכנס להיריון; או, שחוסר היכולת שלה להרות נובע מהקב"ה, ולפיכך יש לראות גם את זה כטוב.

תוך זמן קצר, התבהרה כוונת הרבי.

שבועיים או שלושה לאחר שובנו לדרום אפריקה, פנתה

«

ה-ANC, והדגיש כי הקשרים של הארגון עם אש"ף עוררו בי ספקות לגבי החלטתי לשתף עמם פעולה.

הרבי לא נרתע מלהעניק לי את ברכתו להצלחה, והציע שאנצל את השפעתו כדי לכוון אותם "להתמקד בטוב". אולם, היה גם תנאי - שעלי לשמור על שתיקה ולא להזכיר שום מילה בקשר לברכתו עד לאחר הבחירות.

בפועל, היו לי אז הזדמנויות רבות שבהן יכולתי לשכנע את צוות הפרסום של ה-ANC להימנע לגמרי ממסרים שליליים ולהתמקד בבניית חזון של תקווה, חזון של עתיד טוב יותר, עבור תושבי דרום אפריקה כולם.

בשעתו היו מנהיגים מבין חברי ה-ANC שנטו לקו שונה. אני זוכר פרסומת מסוימת שהם הציעו. הכיתוב היה: "הם גזלו לך את הכבוד, הם גזלו לך את האדמה, ועכשיו הם מבקשים לגזול את הצבעתך".

כאשר נלמד עיניי ניצבת עצתו של הרבי, הצלחתי לשכנע את מקבלי ההחלטות ב-ANC שבמקום לבזוז את המשאבים שלנו בלהסתכל אחורה ולהתמקד בעוולות העבר, עדיף להשקיע במבט קדימה, לקראת עתיד טוב יותר. כמעט ללא וויכוחים נוספים, הוחלט לדחות את אותה מודעה בשל היותה רעיון לא מוצלח.

במשך ארבע השנים הבאות הייתי נכנס לכל פגישה מתוך החלטה ברורה ותקיפה באשר לגישה הנכונה שיש לנקוט במסע הפרסום - "להתמקד בטוב".

מר לואיס גבין הוא שותף ומנהל תחום הקריאייטיב בחברת The Open Collaboration, שמשרדה בבנמור, דרום אפריקה. הוא רואיין בחודש מנחם אב, תשע"ד (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ח (1988) — בשיחה, אמר הרבי כי הסיבה לכך שעדיין משיח לא בא היא בהכרח בגלל שיהודים לא עבדו את הקב"ה בשמחה ובטוב לבב, על אף קשיי הגלות. מאחר שלשם הבאת הגאולה דרושה "שמחה אמיתית", הוסיף הרבי, הרי בוודאי שלכל יהודי יש את הכוח להגיע לדרגה זו של שמחה. בסוף אותה שיחה, נעמד הרבי במקומו ועודד את שירת הקהל בשמחה רבה.¹ י"ד באלול

1 תורת מנחם תשמ"ח, חלק ד, עמ' 268

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אלינו עובדת סוציאלית בנוגע לאימוץ. "יש אם יהודייה שצפויה ללדת, ואין ביכולתה לגדל את התינוק", נאמר לנו. "אנחנו מחפשים הורים יהודיים שיוכלו לגדלו. האם תהיו מעוניינים?" מיותר לומר שלפתע פתאום התבהרו מילותיו של הרבי, ואנו הבענו מיד את הסכמתנו לאימוץ. כעבור כמה חודשים נולד תינוק, הליך האימוץ יצא לדרך, וזו אכן הייתה ברכה עצומה.

כעבור שנה קיבלנו שוב שיחת טלפון מאותה עובדת סוציאלית. שוב, היה מדובר באם יהודייה, ובתינוק שבדרך הזקוק לבית חם - האם נהיה מעוניינים לאמץ? כמובן, שוב הסכמנו מיד, וכך יצא שאימצנו עוד תינוק.

חלפה שנה נוספת, ובפעם השלישית ברצף חזר הדבר על עצמו. הפעם אימצנו תינוקת חמודה.

לאורך השנים, ככל שילדינו הלכו וגדלו, המשיכה ברכת הרבי ללוות אותנו בכל ציוני הדרך; תמיד יכולנו לומר בשמחה, "גם זו לטובה" - בין אם בבר מצווה, כאשר בננו הגדול חזר בעל פה על מאמר שלם ביידיש, ובין אם בחתונות של ילדינו. בכל כך הרבה הזדמנויות שמחות יצא לי לספר את הסיפור הזה, אשר בדרך כלל מצליח להעלות דמעות בעיני כל היושבים בקהל.

הייתי רוצה לחלוק אתכם סיפור אחד נוסף על אודות הרבי, והפעם על המעורבות וההשפעה שלו מאחורי הקלעים על המתרחש בדרום אפריקה, מעורבות שכבר זכתה לתיעוד די נרחב.

בשנת תש"נ (1990) פנו אלי מטעם ארגונו של נלסון מנדלה, הקונגרס האפריקני הלאומי (African National Congress - ANC), שחיפש סוכנות פרסום שתסייע לִמְצַב מחדש את הארגון, לקראת הפיכתו מתנועת שחרור למפלגה פוליטית. יתרה מכך, הם רצו לשכור את שירותינו בתור סוכנות הפרסום שלהם לקראת הבחירות הכלליות הקרובות ובאות, הבחירות הדמוקרטיות הראשונות שעמדו להיערך בדרום אפריקה.

עבורי הייתה זו החלטה קשה, על אף העובדה שהייתי בעל נטיות פוליטיות שמאלניות, וגדלתי במשפחה שהתנגדה נחרצות למדיניות האפרטהייד, היה זה מצב מאתגר מאחר שרבים מחברי ה-ANC הבכירים נחשבו עדיין מנוודים מבחינת החוק הדרום אפריקאי.

בפעם הראשונה שהלכתי למשרדי מחלקת התעמולה של ה-ANC, הזדקר מול עיניי פוסטר ענקי של ראש אש"ף יאסר עראפת, שכיסה את הקיר מול הכניסה. עובדה זו מיד גרמה לי להתלבטות האם אני עושה את הדבר הנכון, והחלטתי לבקש את עצתו של הרבי. נעזרתי ברב לוי וויינברג מקהילת 'תורה אקדמי', שאביו, הרב יוסף וויינברג, התגורר בניו יורק. זה האחרון הלך מיד להודיע לרבי על כך שהתחלתי לעבוד עם

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015